

taller de creació

TRES CONTES SUBVERSIUS

Jorge Garralda. Buenos Aires, 5 d'agost de 1947. Llicenciat en medicina per la Universitat de Buenos Aires; metge pediatre per la Universitat Autònoma de Barcelona; llicenciat en filologia espanyola per la UAB. Viu a Girona des de 1977, és coautor —amb Carlos Jorge i Nadine Garralda— dels poemaris *Entre ustedes y nosotros, tots plegats* i *Testimonis indefensos*. Com a rapsode ha fet ja alguns recitals en diferents centres culturals de les comarques Girona i Barcelona, tant en solitari com formant part del grup Dinosauros. El 23 de novembre va debutar amb el seu nou grup Quatre del Llop, en el cafè-llibreria Context, amb el recital «Inventari de tardor». Des de 1981 viu a Cassà de la Selva.

Retrat d'un dubte a la sorra

S'asseu així a la sorra, com ara. Té una bellesa llunyana i distinta de bruses matisades de verd marí i canyella afable, de texans acostumats i esclòps; també té el migdia del dimarts, quan coincideixo amb ella des de la meua taula, en el pati d'El Mirador, a la fi de novembre. La noia del rodet vermellós no coincideix amb mi. Només amb el moment. S'asseu amb les cames doblegades, creuades, obertes, embruixada pel mar, amb els colzes recolzats en els seus genolls i el rostre una mica enfonsat entre les mans. A mi em deixa el seu perfil dret, per imaginar-me-la. L'he imaginada una deessa índia perduda, una impressió que ve a invocar Mart pel retorn del seu heroi. També l'he somiada: una matinada va ser Helena d'Esparta en una riba egea, i El Mirador va ser un temple; però jo no vaig ser Paris, jo no la vaig raptar. La vaig descobrir a principi de setembre, quan comencen a esfumar-se els devoradors del sol. I després ens vam quedar sols amb el migdia marcià: jo amb ella, ella suspesa en la marea, un parell de conyacs, tres o quatre pipes. Des de llavors no puc evi-

tar-la. Tampoc no puc pintar-la, segrestar-la en una tela; potser els traços i els tons per captar el caràcter del dubte em són desconeguts, o els posseeixo i la sola idea de retenir-la es torna contra aquest poder, i ho enfosqueix com si en la noia, en el seu cos i ànima, en el seu enigma, hi hagués la fi de la meua recerca: una altra llum o l'altre costat, el seu coll. Sento un desig tot just reprimible de recolzar els meus dits sobre la seva espatlla, tocar una mica de vida que transcendeixi la seva incessant forma, percebre-ho i pintar-ho, materialitzar per sempre aquest moment inefable, aquest dubte a la sorra. Però quan tanco els ulls —com ara— puc suposar escenes, desenllaços; puc, per exemple, veure una taca blanca que sura, empega per les ones de la tardor, i a mesura que s'acosta s'expandeix en braços i cames. Els seus gestos semblen febles, agònics, tot i que permeten que apunti un bell cap ennegrit; la taca de seguida s'aquieta, torna a surar i es deixa dur fins a la platja. Després de l'escuma vol gatejar, però la camisa i els pantalons pàl·lids es desplomen, potser per a la noia inaprehensible

> **Il·lustracions: Lluís Puigbert Punset**, Figueres, 1968. Il·lustrador i dissenyador gràfic. Combina el disseny amb el dibuix humorístic i la il·lustració. Col·labora amb una vinyeta satírica al diari *El Punt* des de l'any 2000, i amb la tira «Gat i Gos» al *Setmanari de l'Alt Empordà* des del 1996. Ubicat a Figueres, l'estudi Sid, amb Puigbert al capdavant, ha exportat dissenys i dibuixos per a les pantalles del musical aeri *Dreamings* al circuit de Motegi (Japó), per a la promoció dels World Games a Duisburg (Alemanya), per al Museu Olímpic de Lausana (Suïssa) i per als campionats de paracaigudisme a Lahti (Finlàndia), entre d'altres llocs.

que s'ha acostat i assegut al costat d'ell; i amb el bell cap ennegrit a la seva falda li lleva una finíssima alga verda dels cabells, li acaricia el front, els pòmuls, enfonsa una mà plena de sol en la barba espessa, i amb el seu perfil gairebé tocant-li la boca es deixa anar el rodet, com per besar-li un secret des de l'altre costat

del teló de la seva cabellera vermella, fins que obro els ulls i tot es desfà en sorra menuda, en unes quantes gavines que busquen per la platja buida.

Jorge Garralda.

(Original en castellà, traduït per Dani Vivern).

Fem-ho fàcil!

Mentre abaixa la reixa del restaurant —avui plega a les sis toques— li sona el mòbil: és la seva dona, que li diu que passi pel súper a comprar una dotzena d'ous, i també iogurts, fruita i un pot gros de detergent per a la roba, que hi havia d'anar jo però l'Aniol no es troba bé i fa una horeta

que s'ha adormit al sofà. Al cap d'un quart és davant la lleixa dels ous: mitjans, grossos, supergrossos. Hosti, ja hi som! Mida dels ous? Agafo la ela, que no tinc ganes de pensar. Anem pel detergent: sabó de Marsella, roba blanca, roba de color, amb partícules d'oxigen actiu, amb efecte lleixiu, suavitzant incorporat...

Mercè Saurina i Clavaguera

Empordanesa. Professora de català i de música a l'Institut de Vilablareix. Cantaire del Cor de Cambra de la Diputació de Girona. Mare de quatre nenes. Escriptora quan disposa de temps. Llicenciada en filologia clàssica, filologia catalana i diplomada en logopèdia. Com va dir algú, no forçosament en aquest ordre.

Collons, tu, altra vegada! Agafa, una mica indecís, el d'oxigen actiu. Per a la fruita no hi ha problema: tres o quatre peces de cada, i avall que fa baixada. El problema es repeteix davant la prestatgeria dels iogurts, que deu fer cinc metres de llarg, bufa!, i gairebé dos d'alçada: amb bífidus, sense bífidus, líquid, ensucrat, sense ensucrar, amb gust de fruita però sense fruita, amb trossets, desnatat, enter, per reduir el colesterol, grec, català... Que no en tinc prou, amb el restaurant? Cafè: curt, americà, amb gel; tallat i cafè amb llet: curt de cafè, amb llet desnatada, semidesnatada i, si pot ser, freda, amb llet natural; que tens llet de soja? (si és soja no és llet, no? O la munyen, la soja?); amb sacari-

na, aspartam, sucre de canya... Escolta, per casualitat, no deus pas tenir mel?... N'està ben tip.

Arriba a casa amb els iogurts equivocats: a l'Aniol li agraden els naturals sense sucre i la Martina no suporta trobar-hi noses... No n'has portat, de líquids? No, no n'he portat. N'ha comprat mitja dotzena de naturals ensucrats i mitja més amb bocins de maduixa i fruites del bosc. No, si no n'ensopega ni una!

L'endemà arriba al restaurant decidit a posar els punts sobre les is: això s'ha d'acabar. Truca al proveïdor de cafès: escolti, porti-me'ls tots descafeïnats, d'aquells que hi diu «gust intens». Tot seguit, canvia la comanda de llet: tota semidesnatada, sisplau. Li diu al cambrer nou que agafi el sucre i el passi pel molinet fins que quedi en pols. Tot seguit, el distribueix en aquelles sucres d'acer inoxidable, ben opaques, que acaba de comprar, unes d'un blau metal·litzat i les altres tirant a groc, també metàl·liques. Al cap d'uns dies fa la prova: cafès, en voldran? I comença el ball de llets, sucres i cafeïnes. Es posa darrere la barra: tots descafeïnats, ni llargs ni curts, i els tallats amb llet semidesnatada. Després reparteix dues sucres a cada taula. Comenta que el pot blau és el del sucre i el daurat el de la sacarina en pols.

De tant en tant, algun client pregunta: vols dir que m'has posat la llet desnatada? I tant, és que hem canviat de marca! Caram, com endolceix aquesta sacarina! Oi que sí? Cada vegada imiten el sucre més bé!

Ostres, avui sí que me l'has fet poc carregat! Vol dir?... Havent dinat, a les taules es veu tothom content. Enganyat però feliç. I en Pep, la veritat, sembla molt més distès.

Mercè Saurina.

Fins sempre

Eva Bussalleu Muntada (la Celler de Ter, 1980). Doctora en biologia i professora a la Universitat de Girona.

Per últim cop estic abraçat al seu cos. Han estat molts anys, però a mi em sembla com si fos ahir la primera vegada. Li beso les parpelles closes, ja per sempre. Tanco els ulls i rememoro la nostra història, que començà ja de ben jovenet, quan tot just era un plançó a qui li creixien pèls al pubis. Tinc gravat als annals de la meva memòria el dia en què tot començà. Ella s'encarregava de netejar la piscina municipal i servidor era l'últim que es dutxava. Davall el so de l'aigua i amb els ulls tancats, no vaig sentir que entrava i que se m'acostava. Em vaig sobresaltar en notar les seves mans damunt les meves natges. La meva primera sorpresa fou d'esglai. Ella, però, tranquil·lament em posà el dit índex damunt dels llavis. Els ulls sortits d'òrbita van observar com la seva boca m'engolia el sexe flàccid fins al fons de la gola. El vaivé dels seus dolços morros obrà com una vareta màgica: el penis entrà en una erecció descomunal. Ajudant-se de la mà i de la boca, no parà fins que la comissura dels seus llavis en regalimà un líquid blanquinós i dens. Encara estupefacte per la meva primera experiència sexual compartida, ella em pregà silenci i discreció. La següent vegada vaig ser jo qui prengué la iniciativa. De nou fou a la piscina, un mes després del primer encontre. Em vaig quedar amagat dins del vestidor fins que ella entrà. Anava amb la bata mig descordada, amb els pits volent escapar dels sostenidors blau cel que portava. La vaig abraçar per darrere, posant-li la mà

a la boca per evitar que cridés. Només de dir-li «bon vespre, bonica. Què et sembla si avui jugo jo?» els seus músculs tensos es relaxaren. Li vaig acabar d'obrir els botons de la bata, li vaig treure els sostenidors i li vaig baixar les calcetes que portava de conjunt. Li vaig llepar els pits amb el mateix delit que un bebè succiona el mugró de la mare. Dels pits vaig baixar fins a l'entreuix humit i tebi. Tendrament la vaig estirar damunt d'un banc i em vaig entretenir a besar-li els seus llavis més íntims, jugar amb el seu clítoris, posar-li els dits dins la cova de la feminitat i finalment, encès de desig, la vaig penetrar, enretirant-me just abans de vessar-me. Fou així com vaig perdre la virginitat. Vaig continuar creixent i vaig continuar tastant aquest cos inert que ara jau al meu costat, durant molts anys. La nostra relació sempre ha estat clandestina. Em vaig casar, vaig tenir fills, vaig separar-me, però mai no vaig deixar de perdre'm pels plecs del seu cos fins fa mig any, quan la malaltia ja feia estralls en tot el seu cos. Se'n va amb 52 anys acabats de fer, els mateixos que jo. Li beso per últim cop el seu rostre i els seus llavis. I et dic, estimada germana, gràcies per aquest amor diferent, gràcies per haver compartit aquest amor immens des de dins del ventre de la mare fins avui. T'estimo. Fins sempre.

Eva Bussalleu.